

Des del carrer

El 5 de setembre del 2004 era beatificat el Dr. Pere Tarrés. Per a tots els que van fer possible que, d'una manera o d'una altra, aquest metge i capellà català arribés als altars, va ser un moment molt especial. És el cas del Dr. Pere Balsells i Bordas, metge que va participar en el procés d'un presumpte miracle del Dr. Tarrés. El Dr. Balsells reconeix que la seva intervenció va ser molt modesta i estrictament professional, però per a ell va ser l'oportunitat d'acostar-se a una persona que vivia amb coherència i radicalitat l'Evangeli.

El Dr. Pere Balsells va participar en el procés d'un presumpte miracle de Pere Tarrés

«El lliurament del Dr. Tarrés era total i absolut»

—Quina va ser la seva actuació en aquest procés?

—Em van proposar actuar com a testimoni professional i declarar que la persona que estava implicada en el miracle estava sana. Els metges ja havien donat per desnonat el pacient i no tenien cap explicació per a la seva guarició. Un familiar del pacient era molt devot del Dr. Pere Tarrés i li havia resat per demanar-ne la guarició. Jo em vaig documentar, vaig estudiar-ne l'historial mèdic, el cas, i vaig poder constatar que, efectivament, estava sana des d'un punt de vista objectiu. El diagnòstic no quedava clar. Els metges no s'hi havien posat d'acord. Sembla que era un procés neurològic, com si fos una encefalitis. Ja fa molts anys d'això, però recordo que no se n'havia fet un diagnòstic concret. El que sí que semblava clar és que era un procés infecciós-inflamatori de tipus cerebral.

—Què va suposar per a vostè participar en aquesta comissió?

—T'omple una mica d'orgull pensar que has pogut ser útil a l'Església i a la societat, contribuint modestament que

beatifiquin una persona que s'ha comportat d'una manera tan admirable. El Dr. Tarrés es lliurava als malalts amb una dedicació que depassava l'aspecte professional. Jo visc amb alegria la petita aportació que vaig fer i espero que ben aviat tingui lloc la canonització.

—Coneixia la figura del Dr. Tarrés?

—La veritat és que no gaire, però d'aleshores ençà m'he mantingut al dia en tot el que fa al cas de la seva persona. Jo en aquella època era metge al Clínic i n'havia sentit parlar. En els ambients mèdics catòlics sí que es parlava del bon fer del Dr. Tarrés i que era un home molt dedicat, als joves sobretot. Jo coneixia una mica el Dr. Manresa, que era molt amic seu i que és qui el va atendre i el va ingressar a la clínica de la Mercè quan se li va declarar la tuberculosi.

—Què li va cridar l'atenció d'aquest metge i capellà?

—Humanament parlant, el Dr. Tarrés era una persona admirable. El seu lliurament als malalts era total i absolut,

com a metge i com a prevere. El missatge que transmet és molt interessant, però no sé com aconseguir que arribi, per exemple, a la joventut. Segur que hi ha molts joves sans i entregats als altres, però que treballen fora de l'Església. Aleshores, com fer-los arribar el missatge si estan allunyats de l'Església? Crec que seria molt bo poder difondre'n la figura, perquè el que va fer és un exemple per a tothom. N'hi hauria d'haver més com ell.

—El llistó està molt alt, oi?

—Penso que és molt interessant, des del punt de vista professional, que hi hagi algú així, un metge, als altars. Els metges, de per si, ens dediquem als malalts, però amb la dedicació absoluta que tenia el Dr. Tarrés no era gaire freqüent. Ell va ser un apòstol de la castedat, sempre en parlava molt. I això actualment no està gaire ben vist. Ell va renunciar a tot per dedicar-se als altres. La seva família era la humanitat. No tenia un «no» per a ningú. Això seria bo que nosaltres ho aprenguéssim. Ell va deixar tot llast que li impedís donar-se als altres. La figura del Dr. Tarrés ens pot animar a difondre entre els joves els valors que creiem eterns i bons: la puresa, la generositat, l'amor als altres, la renúncia a un mateix...

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

En el dia del Seminari

Tot i ser dia feiner, Sant Josep no ha perdut del tot aquell gust de festa entrañable que li ve d'una antiga devoció popular, de la tradició familiar, de l'enfilall de peps i de josefines, de josepmaries i de pepis... que, malgrat tot, es manté viu.

Per a les comunitats catòliques és també el dia del Seminari i de les vocacions al ministeri ordenat. Com totes les famílies, també la nostra viu hores força mogudes: no aconseguim de ser-hi tots —ni de bon tros!— a l'àpat eucarístic... ni d'entendre'ns sempre... ni d'integrar les noves mentalitats que afloren... ni de mantenir-nos coratjosos en les dificultats... ni de comptar amb el nombre de pastors que ens convindria... Què ens diu, en aquest context, el dia del Seminari?

D'entrada, ens porta el goig de saber que, ara mateix, a Catalunya, un centenar llarg de germans nostres es preparen al sacerdoti. És clar que voldríem que en fossin més... però no estaria bé que aquest desig esdevingués neguit i ens privés de gaudir del que tenim i de donar-ne gràcies a Déu.

En les comparacions que fem habitualment amb èpoques passades no hauríem d'oblidar tres matisos.

El primer, que la qualitat evangèlica de qui, com els primers deixebles a Galilea, deixa barca i xarxes per Jesús que el convida a ser pescador d'homes... no té res a veure amb el nombre. Cada encontre amb el Senyor és una història personal que val per si mateixa.

El segon, que les barques i les xarxes avui s'han multiplicat, i resulten més seductores, i més adhesives, i més assequibles que en altres temps... Cada vocació corresposta és, doncs, una bona nova a celebrar.

El tercer, que així com trobem que els preveres avui són pocs, la impressió que es té, respecte d'altres moments històrics, és que, possiblement, eren massa... Si un nombre exagerat propiciava el clericalisme, la passivitat, una activitat pastoral reduïda... l'actual escassetat pot contribuir a una figura de pastor descodificada, més dinàmica, missionera, animadora de comunitats responsables, que acull i suscita iniciatives, més que no pas les acapara, no condicionada per esquemes envellits...

Des d'aquesta visió positiva i esperançada, el dia del Seminari ens ha de portar a tots —sacerdots i laics— a valorar més les vocacions al ministeri ordenat, a pregar per elles, a fomentar-les. Difícilment sortiran d'ambients derrotistes, o vacil·lants, o de vida cristiana de baixa intensitat, o mancats d'autoestima eclesial. Ens convé adonar-nos de quins terrenys els són més propicis.

Per a molts fidels serà la vigília de Sant Josep el dia del Seminari. Aquest any s'hi escau el quart diumenge de Quaresma. A la litúrgia de la paraula hi sentirem aquest missatge de futur que ens arriba de l'apòstol Pau: «Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou» (2Co 5,17).

Ara mateix

Rauxa

Moderar el consum?

El canvi climàtic és el gran tema d'aquest començament de segle XXI. Desenes d'informes científics, documentals, llibres i debats ens avisen del perill de l'escalfament del planeta. Per les dades que ens arriben tot fa pensar que, efectivament, l'activitat humana té una influència important sobre l'entorn natural i més en concret sobre el clima. Tothom està d'acord que per aturar-ho s'ha de contaminar menys, i l'única manera d'aconseguir-ho implica, per força, reduir el consum de béns tan exagerat a què estem acostumats. Però aquí hi ha el problema: ningú no vol rebaixar el seu nivell de consum.

El trànsit de vehicles, no cal dir-ho, és una de les fonts principals de contaminació, però no estem disposats a prescindir, ni tan sols a reduir, l'ús del cotxe; sabem que el consum energètic contribueix a l'escalfament, però a ningú li passa pel cap privar-se de l'aire condicionat i la calefacció; tots estem d'acord que l'impacte ambiental d'urbanitzar sense mesura és molt gran, però qui més qui menys tothom aspira a una segona residència. En conclusió, tothom està d'acord a prendre les mesures que calgui per evitar el canvi climàtic, o per la causa que faci falta, però sempre que ho facin els altres i que no ens toqui, a nosaltres, renunciar a les comoditats.

Eduard Brufau